

Advent

De Advent is begonnen. Tijd van verwachting en tijd van de komst in de wereld, lang geleden, van het Christuskind. Buiten wordt het kouder en donker. Binnen brandt (bijna) overal licht en is het behaaglijk warm in vele huizen en gebouwen. Maar hoe warm is het in ons hart, waar denken we in deze laatste twee maanden van het jaar aan, zijn we als Wassenaarders alleen met uiterlijk (vertoon) bezig of kijken we juist nu om naar de mensen om ons heen? Vier voorgangers uit Wassenaar, allen lid van de Raad van Kerken, laten hier hun gedachten over gaan over in deze Adventstijd. Als vierde dominee Marthe de Vries, voorganger bij de NPB-afdeling Wassenaar.

Vrede op aarde

In 2005 wordt Ahmed Kathib, een 12-jarige Palestijnse jongen, neergeschoten. Hij is met zijn speelgoedgeweer op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. In het ziekenhuis overlijdt hij aan zijn verwondingen. De ouders van Ahmed raken door de gewelddadige dood van hun zoon ervan overtuigd dat het uitzichtloze conflict, dat al decennialang de mensen in zijn verlamdende greep houdt, niet opgelost wordt met nog meer geweld. Ze realiseren zich dat aan beide zijde mensen vechten, dat aan beide zijden mensen bang zijn en boos, dromen hebben en idealen. En zij besluiten de organen van hun zoon voor donatie ter beschikking te stellen aan Israëlische kinderen.

Een jaar later bezoekt de vader van Ahmed de zes kinderen die organen van Ahmed hebben ontvangen. In de documentaire, *The heart of Jenin*, is zijn tocht te zien: de moeizame binnenkomst als Palestijn in Israël en zijn ontmoetingen met de verschillende families. Iedere familie reageert op zijn eigen wijze: van de diepe dankbaarheid van de Druzenfamilie, de blijdschap van het Israëlische meisje, tot de ongemakkelijkheid van de ultra-orthodoxe vader. Vooral die laatste ontmoeting schuurt, doet pijn omdat het onbegrip aan beide zijden zo tastbaar is. Toch zie je de blik van de orthodoxe vader openbreken. Hij kan

deze Palestijn, die voor hem staat niet meer als vijand blijven zien. In die verandering ligt een kiemzaad voor vrede.

Vrede begint daar weer we elkaar echt ontmoeten en de ander niet meer als vijand, als karikatuur zien. De beide vaders zien elkaar voorzichtig als medemens, als vader met zorgen voor hun kinderen, liefde voor hun vrouw.

'Vrede op aarde' zingen we met kerst en we zingen van het Christuskind dat ons vrede brengt. Jezus die ons als mens de menselijkheid voorleefde, die contact zocht met de mensen die door anderen genegeerd, verketterd en veroordeeld werden. Hij ontmoette hen werkelijk, zag hen niet als de vijand, als een karikatuur. In die houding van menselijkheid bracht hij vrede.

Maar die vrede is kwetsbaar, als een pasgeboren kind. Het heeft de zorg en de aandacht van mensen nodig om tot bloei te kunnen komen, zoals de ouders van Ahmed de vrede de kans gaven in hun grootse gebaar, maar mischien meer nog in de ontmoetingen die daarop volgden. Ik wens u allen vredige kerstdagen.

